

LE ENO JE POTREBNO

Junij in Jezusovo srce ...

Srce je v naši kulturi simbol ljubezni. Reči nekomu, da je brez srca, je hud očitek. Zgodovina češčenja Srca Jezusovega se začne z apostolom Janezom, ki se je naslonil na Jezusove prsi (Jn 21, 20). Češčenje se je pospešilo v 17. stoletju, ko je francoska redovnica sv. Marjeta Marija Alacoque (izg. Alakok) imela mistično doživetje:

»Prikazal se mi je Jezus. Dovolil je, da sem zelo dolgo smela počivati na njegovih Božjih prsih, kjer mi je razkril čudeže svoje ljubezni.«

Vizije so se ponavljale...

Marjeta je najraje brala življenjepise svetnikov. Že v srednjem veku so češčenje presvetega Srca širili sv. Bernard, sv. Bonaventura, sv. Bernardin in drugi ... Marjetin Kristus je imel poleg petih ran, ki so mu jih prizadejali na križu, še eno rano, srčno rano. Srčna rana je posledica človeške nevhvaležnosti, ki mu za neizčrpno ljubezen vrača prezir, žalitve in hlad. Zacelila bi se le, če bi se človeštvo poboljšalo.

Prve upodobitve Srca Jezusovega so izšle izpod rok redovnic ali slikarjev. Srce so upodabljali s trnjem in plameni, v katerih je križ. Plamen predstavlja ljubezen, trnje pa trpljenje in zadoščevanje. Tega dvojega namreč ni mogoče ločiti. Vse več ljudi je s češčenjem Srca Jezusovega izpričevalo svojo ljubezen do Odrešenika. Kljub zasebnim razodetjem sv. Marjeti je odločilni temelj za češčenje Srca Jezusovega vsebovan že v Svetem pismu. Za osnovo služita zlasti dve mesti:

prebodeno Jezusovo Srce in odrešujoča Božja ljubezen, s svojim viškom v kalvarijski daritvi.

Praznik obhajamo na petek, osem dni po prazniku Svetega Rešnjega telesa in Rešnje krvi. Njegova nastavitvev na petek ni kar tako – gre za nekakšno »ponovitev« velikega petka, ko je Bog svojo ljubezen izkazal do konca. Srce Jezusovo je postalo jedro katoliške mistike in teologije! Češčenje najsvetejšega Srca so pospeševali številni papeži in škofje s češčenjem podob in posvečevanjem družin Srcu Jezusovemu, z obhajanjem prvih petkov v upanju, da bo krščanstvo zmagalo v znamenju češčenja Srca Jezusovega, podobno kot je na začetku 4. stoletja zmagalo v znamenju križa. Kako naše srce zagori? Ko premišljujemo presveto Srce, ki gori od ljubezni, prodremo v skrivnost Boga samega ... zgodijo se Binkošti, ko ogenj Ljubezni v nas požge vse, kar ovira življenje: sovraštvo, zavist, nevoščljivost ... Tako lahko krščanstvo zmagalo!

Praznik Srca Jezusovega ni kar tako šele po Binkoštih. Zatorej budno pri molitvi: »Jezus krotki in iz srca ponižni. Upodobi naše srce po svojem Srcu ...«

Ni čudno, da je ponekod kar cel junij posvečen Srcu Jezusovemu. Junijsko pobožnost v čast Srcu Jezusovemu so prvič obhajali v Franciji (l. 1833).

Sto let pozneje so jo začeli pri nas uvajati pod imenom »vrtnice«. Vrtnice cvetijo prav v tem času. Po daljši prekinitvi zaradi povojnih razmer so pred leti zopet zacvetele. „O, Srce Božje, slišim tvoj glas, iz hiše svete k sebi vabiš nas. Glej, Srce sveto, za nas krvavi, ogenj v njem plameni ...“

(vir: <http://nadskofija-ljubljana.si/pastorala/gradiva/velikonocni-cas/>)

Amicus Dei

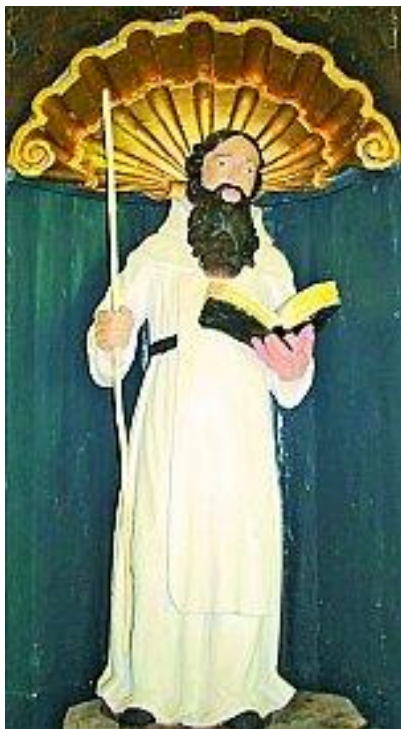
SVETNIKI – BOŽJI PRIJATELJI

Sveti TEOBALD – puščavnik

Rojen: okoli leta 1017 v Provinsu v Franciji,

Umrli: 30. junija 1066 v Salanigu v Italiji.

Zavetnik: kmetov, viničarjev, čevljarjev, strojarjev, oglarjev, pasarjev; priprošnjik proti vročici, protinu, očesnim boleznim, suhemu kašlju; proti neplodnosti, proti občutkom strahu.

Ime: V stari nemščini ime pomeni »pogumni ljudje«, lahko ga povežemo tudi z grško besedo theos »bog«, v pomenu »božja moč«.

Upodobitve: Večinoma je upodobljen kot mlajši plemič s sokolom, včasih tudi kot vitez, romar, puščavnik, duhovnik ali rokodelec.

Proti očetovemu pričakovanju

Bil je sin grofa Arnulfa v Provinsu, sredi bogate Champagne vzhodno od Pariza. Njegovi materi je bilo ime Gizela. Oče Arnulf je pričakoval, da bo njegov sin Teobald, krepak in vsestransko nadarjen mladenič, zaživel običajno življenje po šegah tedanjega plemstva, a je kmalu spoznal, da se njegovi načrti in pričakovanja ne skladajo s sinovimi.

Teobald je namreč že kot otrok rad prebiral literaturo o življenju puščavskih očetov in občudoval zlasti sv. Janeza Krstnika, sv. Pavla Puščavnika in sv. Antona. Želel si jih je posnemati, zato tudi ni bil pripravljen sprejeti poveljstva nad vojaki in se podati v boj, kakor je želel oče.

Puščavnik, ki "beži" pred ljudmi

Dvajset let je imel, ko je skupaj s svojim oprodom zapustil dom, se naselil v Ardenskih gričih in se tam vadil v samotarskem načinu življenja. Preživljal se je z delom na polju in oglarjenjem, pozneje, ko so ga zaradi čudežev začeli oblegati ljudje, pa se je umaknil v gozdove na Luksemburškem. Tu se je dve leti udingal za hlapca pri surovem kmetu, ki je z njim ravnal kakor s sužnjem. Teobald je to vzel kot vajo za ponižnost in ob vsem hudem skrbel za veselo in vedro srce. A tudi od tu se je moral kmalu zaradi ljudi, ki so ga imeli za svetnika, umakniti.

Poromal je k sv. Jakobu v Kompostelo ter v Rim in se ustalil v kraju Salanica pri Vicenzi v severni Italiji. Lepota kraja ga je spominjala na nebesa, pritegnili pa so ga tudi učenci sv. Romualda, začetnika kamaldulenskih puščavnikov. Tu je kmalu prejel mašniško posvečenje in

vstopil v njihov red. Možje, ki so se zbrali ob Teobaldu, so se neprestano vadili v odpovedi. Odrekli so se mesu in vsakršni maščobi, živeli ob ječmenovi kaši, kruhu in vodi, pozneje pa se odpovedali še temu in živeli samo od koreninic in gozdnih sadežev. Večino časa so preživeli v samoti, sprejemali pa so tudi ljudi in jim pomagali. O Teobaldu pa se je vedno bolj širil glas, da ima moč čudežev in prerokovanja. Proti koncu življenja sta ga obiskala tudi oče in mati; mati je ostala pri njem in postala njegova učenka in posnemovalka v molitvi in odpovedi. Umrl je mlad, star komaj 33 let, zaradi »neizmerne hrepenenja po nebesih in po srečanju s Kristusom«.

Pripravila Marica

Dodatno sproščanje ukrepov v Domu

Da bi preprečili širjenje COVID-19 in ohranili zdravje naših stanovalcev še naprej, v nadaljevanju podajamo dodatna pojasnila oz. priporočila, ki nam jih je posredovalo Ministrstvo za zdravje:

- Obiski v Domovih potekajo pod naslednjimi pogoji:
 - obiski naj bodo vnaprej dogovorjeni med uporabnikom, obiskovalcem in Domom,
 - obisk se omeji na eno zdravo osebo, da je z manjšim številom obiskovalcev tveganje prenosa okužbe manjše,
 - odsvetujemo obiske otrok in mladostnikov,
 - obiskovalec neposredno pred obiskom poda izjavo glede svojega zdravstvenega stanja in epidemiološkega statusa, pri čemer je zlasti pomembno, da obiskovalec:
 - nima znakov okužbe s COVID-19 (povišana telesna temperatura, kašelj, oteženo dihanje, bolečine v grlu ali žrelu, bolečine v mišicah, izguba vonja ali okusa, nespecifične prebavne težave);
 - v zadnjih 14 dneh ni bil v stiku z osebo, pri kateri je bil postavljen sum na okužbo z virusom SARS-Cov-19 oz. je bila okužba laboratorijsko potrjena,
 - pristojna oseba v Domu vodi evidenco obiskov (ime in priimek obiskovalca, njegovi tel. številki, in ime stanovalca, ki ga je obiskovalec obiskal), pri čemer obiskovalec navedene podatke potrdi s svojim podpisom;

- obiskovalec ima nameščeno zaščitno masko ob vstopu in si razkuži roke;
- če izvedba obiska ni mogoča v skupnih prostorih, se obisk izvede v sobi stanovalca ob ustrezni zaščiti obiskovalca in v spremstvu zdravstvenega osebja;
- kljub sproščanju ukrepov svetujemo nadaljnje upoštevanje ukrepa fizične distance v času trajanja obiska;
- obiski se omejijo na največ 30 min.;
- ob lepem vremenu so obiski možni zunaj pred Domom z upoštevanjem vseh zgoraj navedenih priporočil. Ob ustrezni zaščiti obiskovalca se uporaba zaščitne maske pri stanovalcu (če stanovalec ne kašlja ali kiha) lahko opusti;
- obisk cerkve še ni mogoč, poteka pa dogovor, kako bi to izvedli, da bo za stanovalce najbolj varno, prav tako obiski trgovin, bank ... še niso mogoči;
- stanovalcem pa omogočamo vsakodnevno gibanje na svežem zraku in krajše sprehode okoli cerkve, v Marijinem parku za cerkvijo ...

Vir: priporočila MZ za izvajanje zdravstvene obravnave v SVZ v času trajanja ukrepov za preprečevanje prenosa COVID-19.

Najbolj strogi zdravstveni ukrepi glede korona virusa, ki smo jih doživljali od marca do zdaj, so odpravljeni. Vseeno je še veliko negotovosti in strahu. Ob vseh tistih stvareh, ki smo jih bili vajeni, se pojavlja nekaj novega, neznanega, nekaj, na kar se počasi navajamo. Veliko je vprašanj, ali bomo še

naprej zdravi ali bomo preživeli. Pojavlja se veliko stisk in negotovosti. Vendar zaupajmo in bodimo hvaležni za vsak nov dan, za čisto preproste stvari, kot je topla postelja, da se zvečer vanjo uležem in zjutraj vstanem iz nje, da imam streho nad glavo. Da sem lahko sit, in

to vsak dan. Da so ob meni najbližji, starši, brez katerih me ne bi bilo, bližnji, ob katerih rastem. Tudi, če mi je težko ob njih, lahko rastem v ljubezni. Zdravje je velika vrednota, kolikor ga imam, tudi, če ne dosti, je dar. Naši stanovalci nas vse to učijo, ko delamo ob njih in jih spremljamo. Strah ni bil na prvem mestu. V teh korona časih, ko niso mogli k maši, so naši stanovalci veliko molili: za svoje zdravje, da bi ti časi čim prej minili in tudi za nas, zaposlene, da bi tako lepe kot težke trenutke lažje prenašali.

Kakšen blagoslov za vse nas! Hvala.

Pripravila Leonida

LITERARNI KOTIČEK

Molitve nekoč

V literarni kotiček smo dodali še stare molitve, ki ste se jih naučili od staršev, starih staršev, sorodnikov ... pa jih še nismo slišali ali pa so pozabljene. Zapišite jih in pošljite, z veseljem jih bomo objavili. Pripišite tudi, kdaj in kdo vas je molitev naučil.

Pesmi se ga. Marija spomni po pripovedovanju svojega očeta.

Veter sem, veter, naglo letim,
drevje podiram, strašno bučim.
Z glave klobuke mečem po tleh,
hodim in piham kakor star meh.

Marija Dragman

Močnik mački sta lizali
iz črepinj pred vežo,
nista se nikogar bali,
ne za rep ne za glavi.

Dvigni se mi nad podplate,
pasjeglavi potepuh,
a 'koj planem s kremplji nate,
mi ostaneš vedno gluh.

Ah, ta mlečna kaša,
ki jo jaz tako rada jem,
pa tega nikomur ne povem;
da bi mi jo snedel,
tega se bojim, zato je res
najbolje, da molčim.

Marija Dragman

Lukn'ca, lukn'ca, sonček not' sije,
mami zanikrna, nič ne zašije.

Majda

SPOMINSKE DROBTINICE

Še nekaj spominov na našega nadškofa Urana.

Odšel je ljudski škof

Na veliko soboto nas je po radiu dosegla žalostna vest, da je po daljši bolezni umrl ljubljanski nadškof Alojzij Uran.

Pred božičnimi prazniki je obiskal tudi naš dom oskrbovancev. Ob tej priliki nam je povedal več zgodb iz svojega otroštva, kako se je odločil za duhovniški poklic in kaj vse je moral prestati, ko je služil vojsko. Ker je bil znan kot dober pevec, smo skupaj z njim zapeli nekaj božičnih pesmi. Na koncu je vsakega posebej blagoslovil.

Nadškof Uran mi bo ostal v spominu kot blaga, umirjena in nekonfliktna oseba. Ni čudno, da so ga mnogi imenovali »ljudski škof«.

D. K.

Spomini na našega nadškofa Urana

V skupini KOFETKARJEV je bil naš gost. Veliko je povedal o sebi in kako naj sprejemamo svojo življenjsko pot. ONI zgoraj končno vse uredi. Že ob izvolitvi so si bili vsi slovenski kristjani edini – da je pravilno izbran »za ljudi«.

Videla sem posnetek, ko je imel solo nastop z orkestrom. Še sam je rekel, da je to čisto nekaj drugega, kot če zapoje v družbi.

Drugi posnetek je pa z radijci na počitnicah v Trogirju 2018. Traja uro in pol. Nadškof Uran je pel in razlagal svoje življenje. Novinar je bil Jure Sešek. Vmes ga je, raziskovalec – novinar, g. Bunič, neprestano kaj spraševal; za točnost so poklicali kar sorodnike, da so vse dopolnili. Ta posnetek je res vreden, da si ga vsak ogleda!

V ljubljanski stolnici so na pogrebu pokazali vso ljubezen in spoštovanje do pokojnika. Sorodniki so sodelovali in zapeli iz srca. Mašnik je na koncu dodal svoje pričevanje: vsako jutro se povzpne na Ljubljanski grad. Gre čez Karlovški most. Nekaj mu je »prišepnilo«, da je na veliko soboto naredil še nekaj ovinkov in se ustavil pred Ljub hospicem, kjer je ležal bolnik Lojze. Vedel je, da ne more vstopiti – vse je zaklenjeno. Ustavil se je in zunaj zmolil molitve zanj in podelil blagoslov v smeri hiše. Vprašal se je, ali se ni morda v teh trenutkih duša pokojnega poslavljala in se napotila k svojemu Stvarniku, ki mu je vseskozi zaupal – tudi v času preizkušenj.

Vedno je mislil in molil za svoj slovenski narod.

Hvala, da je obiskal Kofetkarje, ko je bil že bolan – pa je še prinašal veselje, zaupanje in učil vero v človeško dobroto.

Tako kot sv. Janez Bosko je tudi gospod Uran bil mnenja, da je: »Kristjan, ki je žalosten, »ŽALOSTEN KRISTJAN.«

A. B.

Radi imamo spomine, še zlasti iz našega otroštva. Čeprav niso bili vedno lepi, jih radi obujamo. Zgodbe iz spomina na otroštvo so zapisali naši stanovalci in prostovoljci. Le-ti so odraščali v času, ko se je še slikovito govorilo, ko se je v vsakdanjem življenju uporabljalo veliko rekov, pregovorov, zgodb, ki so jih pripovedovali starejši mlajšim, ko so živeli preprosto, skromno in v stiku z naravo. Velikokrat zelo težko, vendar niso izgubili upanja in vere.

Ali kot bi dejala Berta Golob: »Vsak človek ima za seboj svoje življenje, vsak ima svoj roman, svojo usodo. In vsak ima pred seboj, Bog daj, jutrišnji dan.«

Moja pot v šolo

Stojim pri oknu, poslušam ptičje petje in obenem opazujem skupino otrok na poti v šolo. Le redki se med seboj pogovarjajo. Večina ima v roki telefon ali na ušesih slušalke. Njihove torbe so polne knjig in zvezkov, zato so te večinoma na kolesčkih. Ko jih tako opazujem, se nehote spominjam svoje poti v šolo.

Moja pot do šole je bila dolga 6 km. Hodili smo peš in v vsakem vremenu. Naša malica je bila kos kruha in morda kakšno jabolko. Televizije, telefona in radia nismo poznali. Šele v drugem razredu OŠ smo enkrat poslušali radijsko igrico »Žogica Nogica«. Bili smo tako navdušeni, da smo se potem o tem še dolgo pogovarjali. Smo pa zato ob cesti, po kateri smo hodili, poznali vsako drevo, lesko, graben in jašek. V škarpi, zloženi iz kamenja, so vsako leto gnezdile siničke.

Previdno smo opazovali, kako sta odrasli sinički mladičem nosili hrano. Spominjam se tudi dogodka, ko je starejšega učenca na poti domov pičil gad. Prestrašeni smo tekli povedat njegovim staršem, kaj se je zgodilo. Njegova mama ga je, vsa v strahu, naložila v leseni voziček in ga peš

peljala k takratnemu zdravniku, dr. Perparju, v Logatec. Tam je prejel protistrup in tako ostal pri življenju, okrevanje pa je trajalo kar nekaj časa.

Ugotavljam, da smo bili otroci pred 70-imi leti kljub skromnim razmeram srečni in zelo pripravljeni na preizkušnje, ki nam jih prinaša življenje.

D. K.

Koliko ste vadili?

Bilo je okrog 1980. leta. Na šoli v Črnem Vrhu nad Idrijo smo imeli celodnevni pouk. Bili smo ena izmed šol, ki so imele celodnevni pouk. Nekega spomladanskega dne so nas obiskali učitelji iz Idrije. Prišli so, da bi videli, kako poteka delo na celodnevni šoli.

Pri prostem času, po kosilu, so prišli k meni. Imela sem glasbeno uro. K uri se je prijavilo 50 učencev od 2. do 5. razreda. Učencem sem povedala, da nas bodo poslušali učitelji iz Idrije, da naj se potrudijo.

Učencem sem razdelila prazne liste. Na tablo sem skicirala, kako ga naj s črtami razdelijo na šest delov. Povedala sem jim, da se bomo najprej šli glasbene uganke. Zaigrala bom na določen inštrument, oni pa bodo v razpredelnico na listu po vrsti narisali vsak inštrument, ki ga bodo slišali. Zaigrala sem na pianino, ksilofon, zvončke, triangel, ropotuljice in palčice. Ko sem končala, sta si po dva zamenjala liste in pregledali smo nalogo. Imenovali smo prvi instrument in eden je prišel zaigrati nanj. Ko smo tako pregledali vseh šest, je vsak vzel svoj list in dvignili so roko tisti, ki so imeli vseh šest odgovorov prav, in potem tisti, ki so imeli prav pet in potem štiri. Več ni bilo potrebno gledati, ker več kot dva narobe ni imel nihče.

»Zdaj bomo pa še nekaj zaigrali,« sem rekla. Vprašala sem dečka iz 3. razreda, ki je obiskoval pouk iz pianina, če zna zaigrati kako ljudsko otroško pesem na pianino. Rekel je, da zna Ringa raja. Usedel se je za pianino. Deklicam iz 5. razreda sem dala igrati Ksilofon in zvončke, nekaj manjših pa je igralo na ritmične instrumente Orffovega instrumentarija. Pokazala sem deklicam, ki so igrale na ksilofon in zvončke, kako bodo igrale spremljavo.

Zaigrali so uvod, eno kitico skoz, potem pa so igrali in peli celo pesem. Igrali so zelo lepo.

Učitelj iz Idrije, moj bivši ravnatelj na nižji gimnaziji Črni Vrh, je rekel: »Koliko ste vadili, da so tako znali?« Povedala sem mu, da so otroci muzikalični in da na instrumente igramo skoraj vsako uro pri glasbenem pouku, zato tako dobro igrajo.

Vsi so nas zelo pohvalili.

Karolina Medvešček

Tukaj se predstavim

Doma sem iz Strmice na Zaplani. Izhajam iz kmečke družine z 8 otroki, jaz sem 7. po vrsti. Hodila sem v šolo na Zaplano, in to med vojno, eno uro hoda do šole. Ob sv. Juriju smo začeli hoditi bosí.

Po gozdu so bili partizani, v Zaplani, v šoli pa domobranci. Mi smo hodili še naprej v kmečko hišo in tam imeli pouk. Doma nas ni nihče strašil, da je vojna. Bili smo pa tudi nagajivi. Enkrat sva moja sošolka in jaz vzeli mojemu bodočemu soprogu pastirski klobuk. Nabasali sva polno snega v klobuk in ga vrgli daleč v dolino. Midve sva se iz srca nasmejali, ko je moral iskati klobuk. Bilo nas je 6 proti dvema. Tako smo tudi sošolki kdaj kaj ušpičili. Naslednji dan nas je pri kapelici ustavil vojak domobranec. Vprašal je, zakaj smo nagajali njegovi sestri. Mi smo čisto okameneli. Ko nas je spustil naprej, je ustrelil v zrak. Mi smo bosí tekli do doma in se nismo niti enkrat ustavili. Bili smo trdi od strahu. To je zgodba mojega otroštva med vojno.

Vida

Nepozabni športni dan

Hodila sem na OŠ Jožeta Krajca na Rakeku. Od doma do šole sem imela uro hoda. Nobenega avtobusa, ki bi nas, šolarje, pobiral po vaseh in nas peljal v šolo. Nikomur se nismo smilili, ko smo v dežju, mrazu,

velikem snegu gazili na celo, slabo oblečeni in obuti. A bili smo mladi, polni energije, veselja in mladostnih norčij. Tako je bila pot v šolo in domov večkrat zabavna in ne tako dolga, kot je bila v resnici. Nikoli nam ni zmanjkalo snovi za otroške pogovore in izmenjavo skrbi, predvsem takrat, ko smo pisali nenapovedane kontrolne naloge. Pogovarjali smo se po poti domov, kaj smo pravilno odgovorili in česa ne. Ugibali smo: enka za gotovo ne bo, tudi dvojka ne, bolj gotovo bo štiri, morda tudi pet. Ocene so nam veliko pomenile. Starši pa so bolj kot uspeh sam cenili našo oceno iz vedenja.

Športni dnevi so bili takrat redki. V vsaki ocenjevalni konferenci le eden, torej dva na šolsko leto. Športni dan je bil naznanjen z okrožnico, ki jo

je v razred prinesel reditelj. Vsi smo pozorno poslušali, kaj piše v njej. Najbolj mi je ostal v spominu prvi športni dan v mesecu septembru leta 1965, ko sem začela hoditi v peti razred. Avtobus nas je izpred šole na Rakeku odpeljal ob 8. uri na državno posestvo Marof v neposredni bližini vasi Martinjak ob Cerkniškem jezeru.

Razredničarka nas je odpeljala na veliko njivo, polno izoranega krompirja, ki smo ga učenci pobirali vsak v svojo košaro in ga nato stresali v velike gajbe, razdeljene po vsej njivi. Učiteljica nam je povedala, da bo del pobranega krompirja pripadal šolski kuhinji za naše šolske malice.

Vsi smo pridno delali, ne spominjam se, ali smo dobili tudi malico, vem pa, da smo delo končali ob enih, ko nas je avtobus odpeljal nazaj do šole. Nato zopet pot pod noge in še eno uro peš do doma. Ko sem prišla domov, pa me je čakala še ena, sicer manjša njiva krompirja. Pobirali smo vsi družinski člani in z delom zaključili, ko se je že večerilo. Ni čudno, da se mi je ta športni dan tako globoko vtisnil v spomin, da se ga še danes spominjam in ga delim z vami.

Kaj mislite, kaj bi rekli otroci in starši danes, če bi jih peljali na tako dolg delovni športni dan?

Silva

Danilo Mihelčič

Pri sedmih letih je začel hoditi v šolo. Prvi razred je obiskoval v Ljubljana-Polje, nato so se preselili v Logatec, kjer je dokončal drugi razred. Učitelj je bil zelo strog, pogosto je pela palica.

Ostali razredi so bili že gimnazije, izučil se je za gradbinca.

Odličnjak ni bil, učiteljica je skoz spraševala, sama ni nič znala (smeh).

Pri 12. letih je naredil prvo maketo aviona. Podaril jo je učitelju in šoli, ta pa ni znal ceniti njegovega truda in maketo vrgel v smeti. Ko je videl koščke aviona v smeteh, je bil neutolažljivo jokal.

V gimnaziji se je učil nemščine, kar mu je pri njegovem poklicu zelo koristilo.

Služboval je po celi Sloveniji. Svoj poklic je rad opravljal.

Justina Trček

Šolo sem obiskovala zelo malo časa, toliko, da sem se naučila brati, pišem pa bolj slabo (smeh). Včasih šola ni bila pomembna: »Kaj ti bo šola, delat pojdi,« so mi rekli starejši.

Zelo rada sem se igrala s sosedovimi otroki, seveda pa tudi s svojimi brati in sestrami. Igre je bilo malo, saj smo morali kar delati. Že kot čisto majhen si vlekel orodje za sabo na njivo. »Kuk'r kol' je bilo, je bilo lepo« (smeh).

V karanteni pod svobodnim soncem ni hudo

Odhod 10. marca, 13.30 iz DMM na parkirišče. Pome pride Marija Zupančič z avtom. Sprejem je bil »uraden« (kot nekdanj na carini): Odprla je okno pri avtu in mi ukazala: »Stegni roki,« in ju razkužila; nato, »obrni,« in še na drugi strani. Razkužila je še kljuko pri vratih avta in dejala: »Pa vstopi!« Ker smo bili tako natančni, sem sama dodala:

»Kaj pa Corona virus. Že prej je po telefonu rekla, če pride virus v Dom, ubogi tisti, ki le ležijo.

Pot je minila hitro, bil je sončen dan. V Grahovem smo šli čez gozd. Že poprej so mi pokazali grob, kjer je pokopan pesnik Balantič. Sledila je

vas Radlek in že pridemo do novih brunaric in številke 105 v Velikih Blokah.

Ob vstopu v hišo je Marija izjavila: »TO JE SEDAJ TVOJ DOM.« Za hišni red – pri svojih letih vključi »spomin«, opazuj in se veseli svobode na zraku. En dan mi pri kosilu gostiteljica namigne, naj pogledam skozi okno. Videla sem (brez očal) tri srne, ki so se pasle. Pa me popravi: »To niso srne, košute so!« Drugič smo prav tako iz kuhinje videli lisico. Odkar sem tu, smo imeli v presledkih trikrat po en dan sneg. Tedaj so v ptičjo hišico prišle siničke, liščki – le ščinkavec je pobiral po tleh, kar so »oni« stresli na tla.

Na gozdni poti sem srečala redke sprehajalce – umaknili smo se na travo in si pokimali. Vaščani so se res držali predpisov! Ob soncu so se na travnikih začeli oglašati murnčki – v začetku posamezno, nato kar v zboru.

18. aprila je tu zapela prva kukavica, 21. aprila so se pojavile kmečke lastovke. Tu teče potok Bloščica, ob vodi raste trsje, v katerem se zadržujejo mušice, lastovke so tu švigale gor in dol. Prepovedano mi je bilo iti v vas Velike Bloke. Saj je lepše v naravi kot na asfaltu! Vas leži ob hribu LISEC, ki ima 872 m; nadmorska višina Velikih Blok je pa 739 m. Prst je mešanica kraškega apnenca in dolomita. Na koncu vasi potok ponikne v zemljo in se kasneje zlije v Cerknjiško jezero.

Spremljali smo nedeljske prenose sv. maše in pogreb nadškofa Urana. Počiva v ljubljanski stolnici v Andrejevi vežici – nasproti škofa Šuštarja. Vsem kristjanom v Sloveniji je bil svetel vzgled. Obljubil je, da bo vedno mislil na svoj narod. Ob obisku Kofetkarjev nam je razdelil podobice. Preprosto nam je govoril o sebi, tako ga še bolj poznamo.

Pohvalim vse osebje DMM, ki je tako lepo skrbelo za stanovalce, da res noben bacil ni smuknil v Dom. Red in molitev pomagata.

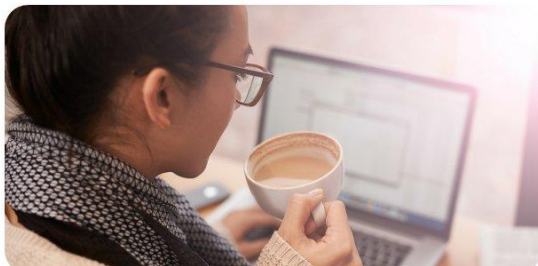
Vsem lep pozdrav iz Velikih Blok.

A. B.

V karanteni doma

Običajno jutro v času karantene. Ura pri nas je 7.30.

Jaz se pred službo učim, pijem kavo in pride hči Tinka – hodi v tretji letnik kmetijske šole. Govori o neki temi ... krave in goveda in kako profesorica pričakuje, da se naučijo nekaj, česar ni v knjigi. V tistem

pride starejši sin (ima 22 let), ki bo doma vsak čas znorel od dolgočasje. Mladostnik, ki sicer kolesari, pleza po gorah, leta s padalom in jadra ... Trenutno bi moral biti na poti iz Francije v Slovenijo po morju, pa so mu odpovedali prevoz neke ladje –

skratka, siten je. Pride v kuhinjo in vzame posodo in kühalnico in prične udarjati po posodi in govori Tinki: "Krave so pobegnile!" Potem opazi, da Miha še ni (mlajši sin, 8. razred) in gre proti njegovi sobi. Čez kakšno minuto se vrne: »Za pastirja pa ta ne bo, on še spi.«

Telovske procesije

Prva Cerkev Jezusovih učencev je po zadnji ljubezenski daritvi skrivoma odnesla sveti kruh bolnikom in zapornikom. Različne skupnosti so si izmenjavale ta Božji kruh, da bi si povedale, kako so združene v isti veri in ljubezni.

Katoliško izročilo poudarja, da Kristus ne zapušča tega kruha, zato ga lahko vedno počastimo, se zazremo v tabernakelj, kjer je shranjen, in ga prosimo, naj blagoslovi nas, pa tudi vse stvarstvo: rastline in živali, zemljo in zrak, Luno in Sonce ter vso zvezdnato nebo. Zato so se razvile telovske procesije. Danes jih znova oživljamo na deželi, ko deklice trosijo rožnate cvetove na pot, po kateri bo prišel Gospod v svetem rešnjem telesu. Žene postavijo oltarčke in jih prekrijejo z lepo vezenimi prti in duhovnik ob njih zapoje evangelij. Zbor poje iz vsega srca, mašni strežniki zvonijo in ponekod fantje prižigajo možnarje. Te procesije izražajo v vsaki omiki tisto veselje, ki govori, da nam je Bog podaril nepozabno lepoto v stvarstvu, zato jo blagoslavlja in nam jo pomaga ohranjati.

Vir: duhovna misel – Radio Prvi

SESTAVLJANJE BESED

Pred vami je 20 besed. Vsaka beseda je razdeljena na dva dela. Posamezne dele povežite med seboj in boste dobili travniške rastline.

AR	NICA	TRP	RIVA
OG	JETICA	POT	ULJA
ŠMAR	ČICA	ČE	NIK
IVAN	NIK	KAM	OTEC
MAR	RAT	RM	TICA
VETR	ELJICA	KOP	ONIKA
PRE	NJIČ	LUČ	ŠNIK
REG	JŠČICA	ZLA	ILICA
DET	NIKA	KAD	MAŽ
ZVON	SLICA	POTRO	AN

SMEJALNICA

Dva pubertetnika pred blokom opazujeta mimoidoče. Mimo pride gospa precej močne postave. Pa se eden od njiju oglasi: »Poglej, kakšna omara!« Gospa se obrne in mu prisoli zaušnico. »Kaj je zdaj to?« »Oh, nič, samo vrata od omare so se odprla.«

»Kako je bilo v šoli?« je oče vprašal sina.
 »Dobro, pisali smo prosti spis.« »In kaj si napisal?« »Kako sta se spoznala očka in mama.« »Kakšen je bil pa naslov?«
 »Nesreča nikoli ne počiva.«

